

Üdvözllet az Olvasónak! Először többes számban szeretnénk szólni: kijelentjük, hogy mi vagyunk a zűrös és nehéz lépcsőházak lelkiismerete. Mi vagyunk a világos és langyos Kádár-kockák utolsó lelkei.

68 Radnóti Ádám

REGGELTŐL ESTIG ÉS REGGELIG MEGINT

Legyen ez a mottó. Legyen. Ennek tükrében:

A reggelek arra készítetnek, hogy feküdjek vissza, hogy betegeskedjek, hogy vájjam ki a szemgolyóm, hogy dühödt leve-

leket írogassak az igazgatónak, meg kiáltványokat, hogy én soha többé; aztán mégis minden reggel. Hat óra harminc és negyvenöt között átlagosan hét és egyharmadszor gondolok arra, amit az alkoholista Debord mondott, hogy beleszorultunk a mesterséges ciklikusságba, ami monotóniaként emészt fel, öl meg, percről percre, óráról órára,-

A délelőttök arra jók, hogy a többiek figyelmeztessenek rá, hogy már megint túl sokat beszélek. Anélkül, hogy különösebben érdekes lennék. Néha olyan-nak látom magam, mint az időnként rám törő erős fejfájás; nem tudom, hogy honnan jövök, mikor távozom, amit pedig érzek, az csak simán kellemetlenség. Ez sem baj, legyen így.

A délutánok felerészt többes számú unatkozások, felerészt pápai vizeken kalózkodások. Ha írnék slágert, az lenne a refrén, hogy *Necsajev, Rivotril, koszos vér, szép idill*. Valami, valami, valami más. Majdnem mindig valami más kell. És röviden; ezért nem írok inkább slágert.

Az esték békén tudnak hagyni. Az este *nyugodt, elbeszél*. Sötétben érek haza, nincs hobbim, nincs tervem. De legalább a sötétben ezt senki nem veszi észre. És a monotónia kínzó lassúsággal öl meg, percről percre, óráról órára. Ismered őt? Én egy furcsán lassú estén csókoltam meg a lapockáját, mert nem tudtam ellenállni annak, ahogyan a csontjain puha, juharbarna bőr feszült, azokkal az apró pihékkel és a még épphogy látható anyajegyekkel.

A hétvége más. Olyankor nem esték; éjszakák vannak. Éjszakák; azokat nem lehet magyarázni.

Mégis mit lehetne elmondani egy éjszakáról, mondjuk arról, amikor majdnem hetvenen voltak, egy olyan éjszakáról, mikor metsző hideg volt és a fakó

város peremén próbálta mindenki jól érezni magát, a fényben, a fűben, a zajban? Mit lehetne elmondani, hogy ott volt a lány, akinek azelőtt nem sokkal kiszúrták a szemét, és hogy a fehér szemtapaszra alkoholos filccel és játékos kacérsággal Isten mindent látó barokk szemét rajzolta. Mit lehetne elmondani, a felhővé tömörülő cigarettafüstöt és fiatal tüdők küzdelmeit, ahogyan védekezni próbálnak a korai önpusztítás megfelelő körei ellen. Mit lehetne elmondani, hogy volt, aki már egy szót nem tudott magyarul, de hibátlanul énekelte, hogy y la monotonia es un asesino lento (*spanyol eredetiben*). Mit lehetne mondani, hogy egy ponton lelassultak a fények és megdermedt a tér a kilégzett tetrahidrokannabinolban. Lassú gyilkos. *Asesino lento*. Égő rőzséből falakat építeni - ilyenek vagyunk, ez jut eszembe.

69

De

Végül megnyugszik az egész lüktetés.

Amikor a tükörbe nézek, azt látom, hogy folyamatosan hullik szét minden, és mégsem lesz vége, soha nem semmisül meg teljesen.

Az elalvás előtti pillanatban csak egy van, ami biztos:

a reggelek. Legyen ez a mottó.

